

зи образъ, и това не помни. Обаче, чувството за красота не е еднакво развито въ всички хора. У нѣкои то е много слабо развито. Красотата е една отъ проявитѣ на живота. Красота има и въ музиката. Запримѣрь, ако гледате нотитѣ на нѣкое музикално парче, и въ тѣхъ можете да намѣрите известна красота. Тя е външна красота, но има и вътрешна красота — въ самата музика. Често красотата, както и устойчивостта се произвеждатъ въ контраститѣ. За да прояви устойчивостъ, човѣкъ трѣбва да се постави между единъ високъ планински връхъ и една долина. Запримѣрь, ако въ човѣка се роди едно чувство, по-високо отъ Хималаитѣ, той трѣбва да бѣде въ подножието на това високо чувство. При това положение само той може да прояви устойчивостъ. Обаче, ако човѣкъ се намѣри между едно свое чувство, подобно на долина, и самъ той е въ долина, непременно ще прояви неустойчивостъ. Такавъ човѣкъ наричаме ние човѣкъ на настроения. Настроението е пѣсъчна пустиня, въ която вѣтрѣтъ разнася пѣсъка отъ едно мѣсто на друго. Чувствата могатъ да се уподобятъ на оазисъ, въ който блика животъ. Обичѣта подразбира животъ между върхове и долини. Колкото по-идеална е обичѣта, толкова по-високи сж върховетѣ и по-дълбоки долините.

И тъй, колкото по-голѣми сж контраститѣ въ живота на човѣка, толкова по-го-